

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 272

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 27 aprilie 2010

SUMAR

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

Decizia nr. 124 din 9 februarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar și a celor ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009

Pagina
2-4

Decizia nr. 180 din 2 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286, art. 287, art. 288 și art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă

4-7

Decizia nr. 219 din 9 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 97 alin. (3) și (11) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

7-9

Decizia nr. 285 din 18 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 97 alin. (5) și (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

9-11

Decizia nr. 291 din 18 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 1—5 și 26, art. III, art. IV, art. V, art. VIII și anexei nr. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2009

privind unele măsuri în domeniul funcției publice, precum și pentru întărirea capacității manageriale la nivelul serviciilor publice deconcentrate ale ministerelor și ale celorlalte organe ale administrației publice centrale din unitățile administrativ-teritoriale și ale altor servicii publice, precum și pentru reglementarea unor măsuri privind cabinetul demnitarului din administrația publică centrală și locală, cancelaria prefectului și cabinetul alesului local

Pagina

11-13

Decizia nr. 355 din 25 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, ale art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, ale art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar și ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009

14-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 124**

din 9 februarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar și a celor ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar și a celor ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009, excepție ridicată de Sindicatul Liber al Lucrătorilor din Învățământ și Cercetare Științifică Neamț în Dosarul nr. 809/103/2009 al Tribunalului Neamț — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție problema conexării dosarelor nr. 6.832D/2009—6.852D/2009, având în vedere identitatea de obiect a acestora.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea acestor cauze.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 6.833D/2009—6.852D/2009 la Dosarul nr. 6.832D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă, ca urmare a abrogării Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 și în anul 2009 personalului din învățământ, modificată și completată prin ordonanțele de urgență ale Guvernului nr. 1/2009 și nr. 41/2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 3 iulie 2009, pronunțate în dosarele nr. 809/103/2009, nr. 817/103/2009, nr. 750/103/2009, nr. 757/103/2009, nr. 755/103/2009, nr. 802/103/2009, nr. 777/103/2009, nr. 837/103/2009, nr. 861/103/2009, nr. 835/103/2009, nr. 784/103/2009, nr. 838/103/2009, nr. 840/103/2009, nr. 833/103/2009, nr. 834/103/2009, nr. 778/103/2009, nr. 799/103/2009, nr. 828/103/2009, nr. 746/103/2009, nr. 808/103/2009 și nr. 745/103/2009,

Tribunalul Neamț — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de

neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar și ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009.

Excepția a fost invocată de Sindicatul Liber al Lucrătorilor din Învățământ și Cercetare Științifică Neamț cu ocazia soluționării unor acțiuni civile având ca obiect drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia apreciază că, prin adoptarea acestor ordonanțe de urgență, Guvernul refuză să aplice o lege adoptată de Parlament, ceea ce încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5), precum și ale art. 61 alin. (1). De asemenea, se arată că Guvernul a adoptat ordonanța de urgență cu încălcarea exigențelor stabilite de art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție, întrucât nu a indicat situația extraordinară care a stat la baza emiterii acesteia, nu a motivat corespunzător urgența acestei reglementări și a afectat drepturile constituționale ale personalului didactic, și anume dreptul la un nivel de trai decent și protecția socială a muncii.

Totodată, se consideră a fi încălcate și dispozițiile art. 102 alin. (1) și (2), precum și ale art. 141 din Constituție, întrucât Guvernul nu a consultat Consiliul Economic și Social atunci când a adoptat această ordonanță de urgență.

În final arată că, practic, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009, se modifică din nou Legea nr. 221/2008 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, făcând imposibilă acordarea creșterilor salariale prevăzute de acest act normativ adoptat de Parlament, ceea ce reprezintă o încălcare a rolului și funcțiilor Guvernului și o dovadă în plus a imixtiunii Executivului în activitatea Legislativului.

Tribunalul Neamț — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, întrucât adoptarea de către Guvern a ordonanțelor de urgență nr. 1/2009 și nr. 41/2009 nu a fost motivată de necesitatea reglementării într-un domeniu în care legiuitorul primar nu a intervenit, ci, dimpotrivă, de contracararea a unei măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării personalului din învățământ adoptată de Parlament. Instanța mai reține că, prin Legea nr. 221/2008, legiuitorul primar a stabilit condițiile și criteriile de acordare a creșterilor salariale, iar Guvernul, prin intervenția sa ulterioară, intră în conflict cu dispozițiile art. 61 alin. (1) din Constituție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a

Curții Constituționale, ca de exemplu deciziile nr. 1.221/2008, nr. 989/2009 ș.a., apreciind că rațiunile și considerentele care au stat la baza acestor decizii sunt aplicabile *mutatis mutandi* și în cazul prevederilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit prevederilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 60 din 30 ianuarie 2009, precum și cele ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 286 din 30 aprilie 2009.

Prevederile legale criticate au următorul cuprins:

— Art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009: *„La articolul 11 alineatul (1), literele a) și b) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 și în anul 2009 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 30 ianuarie 2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și vor avea următorul cuprins:*

«a) pentru perioada 1 ianuarie—31 martie 2009, coeficienții de multiplicare și valorile coeficientului de multiplicare 1,000 sunt prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1a, 1.2a, 2a și 3a;

b) pentru perioada 1 aprilie—31 august 2009 se va acorda o treime din creșterea salariilor de bază obținute prin aplicarea coeficienților de multiplicare și a valorilor coeficientului de multiplicare 1,000 prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1b, 1.2b, 2b și 3b;»”;

— Art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009: *„Ordonanța Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 și în anul 2009 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 1 februarie 2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:*

1. La articolul 11 alineatul (1), litera a¹) va avea următorul cuprins:

«a¹) pentru perioada 1 mai—31 decembrie 2009, coeficienții de multiplicare și valorile coeficientului de multiplicare 1,000 sunt prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1a, 1.2a, 2a și 3a;».

2. La articolul 11 alineatul (1), literele b) și c) se abrogă.

3. Anexele nr. 1.1b, 1.2b, 2b și 3b se abrogă.”

Autorul excepției susține că prevederile legale criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) referitoare la statul român, art. 20 alin. (1) referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 41 alin. (2) privind munca și protecția socială a muncii, art. 61 alin. (1) privind rolul

Parlamentului, ale art. 102 alin. (1) privind rolul Guvernului, art. 111 alin. (1) privind informarea Parlamentului, ale art. 115 alin. (4) și (6) privind condițiile de adoptare a ordonanțelor de urgență, precum și pe cele ale art. 141 privind Consiliul Economic și Social.

1. Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 au fost declarate neconstituționale prin Decizia nr. 842 din 2 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 464 din 6 iulie 2009, și, respectiv, prin Decizia nr. 989 din 30 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 531 din 31 iulie 2009.

Așa fiind, potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate a acestor prevederi legale a devenit inadmisibilă și urmează a fi respinsă ca atare.

2. În ceea ce privește dispozițiile din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009, analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, ulterior sesizării instanței de contencios constituțional, Ordonanța Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 și în anul 2009 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 1 februarie 2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008, cu modificările și completările ulterioare, a fost abrogată în mod expres prin art. 48 pct. 16 al cap. VI „Dispoziții finale” din Legea nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 noiembrie 2009.

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009, ca act normativ modificator al Ordonanței Guvernului nr. 15/2008, este și ea abrogată.

Față de această situație, având în vedere că abrogarea prevederilor legale ce constituie obiect al excepției de neconstituționalitate a intervenit ulterior sesizării Curții Constituționale, devin aplicabile dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 potrivit cărora instanța de contencios constituțional se pronunță asupra *„unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dint-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare”*.

Ca atare, Curtea urmează să respingă, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a acestor norme legale criticate.

Curtea mai constată că dispozițiile art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 erau oricum afectate de vicii de neconstituționalitate, întrucât modificau niște dispoziții legale declarate neconstituționale prin Decizia nr. 842 din 2 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 464 din 6 iulie 2009 și, respectiv, prin Decizia nr. 989 din 30 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 531 din 31 iulie 2009. Curtea reamintește considerentele de principiu din Decizia nr. 983 din 30 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 531 din 31 iulie 2009, unde a reținut că nici modificarea sau completarea dispoziției legale criticate de către legiuitorul ordinar sau delegat nu poate acoperi neconstituționalitatea constatată de către Curtea Constituțională, actele normative succesive de modificare sau completare fiind lovite de același viciu de neconstituționalitate în măsura în care confirmă soluția legislativă declarată neconstituțională din punct de vedere intrinsec sau extrinsec. O atare soluție se impune și pentru că viciul de neconstituționalitate stabilit de instanța de contencios constituțional trebuie eliminat, și nu perpetuat prin actele normative succesive de modificare și completare. În cazul de față, Guvernul, în calitate de legiuitor delegat, prin Ordonanța de urgență nr. 41/2009, a persistat în hotărârea sa de a nu lua în considerare prevederile Legii nr. 221/2008, reducând majorările salariale stabilite de Parlament.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar și a celor ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009, excepție ridicată de Sindicatul Liber al Lucrătorilor din Învățământ și Cercetare Științifică Neamț în dosarele nr. 809/103/2009, nr. 817/103/2009, nr. 750/103/2009, nr. 757/103/2009, nr. 755/103/2009, nr. 802/103/2009, nr. 777/103/2009, nr. 837/103/2009, nr. 861/103/2009, nr. 835/103/2009, nr. 784/103/2009, nr. 838/103/2009, nr. 840/103/2009, nr. 833/103/2009, nr. 834/103/2009, nr. 778/103/2009, nr. 799/103/2009, nr. 828/103/2009, nr. 746/103/2009, nr. 808/103/2009 și nr. 745/103/2009 al Tribunalului Neamț — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 februarie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 180

din 2 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286, art. 287, art. 288 și art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286, art. 287, art. 288 și art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în Dosarul nr. 689/84/2009 al Tribunalului Sălaj — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 5.527D—5.528D/2009, nr. 5.554D/2009, nr. 5.990D/2009, nr. 6.685D/2009, nr. 6.890D—6.893D/2009, nr. 6.982D/2009, nr. 6.922D/2009 și nr. 7.306D/2009.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 5.527D—5.528D/2009, nr. 5.554D/2009, nr. 5.990D/2009, nr. 6.685D/2009, nr. 6.890D—6.893D/2009, nr. 6.982D/2009, nr. 6.922D/2009 și

nr. 7.306D/2009 la Dosarul nr. 5.526D/2009, având în vedere că acestea au același obiect.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea cauzelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 5.527D—5.528D/2009, nr. 5.554D/2009, nr. 5.990D/2009, nr. 6.685D/2009, nr. 6.890D—6.893D/2009, nr. 6.982D/2009, nr. 6.922D/2009 și nr. 7.306D/2009 la Dosarul nr. 5.526D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 25 mai 2009, pronunțate în dosarele nr. 689/84/2009, nr. 691/84/2009 și nr. 690/84/2009, **Tribunalul Sălaj — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 286, art. 287, art. 288 și art. 298 alin. (2) teza finală din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă.**

Prin încheierile din 15 și 19 iunie 2009, pronunțate în dosarele nr. 166/87/2009 și nr. 137/87/2009, **Tribunalul Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 286, art. 287, art. 288 și art. 298 alin. (2) teza**

finală din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă.

Prin Încheierea din 1 iulie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 891/40/2009, **Tribunalul Botoșani — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 286, art. 287, art. 288 și art. 298 alin. (2) teza finală din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă.**

Prin încheierile din 15 iulie și 19 august 2009, pronunțate în dosarele nr. 2.139/99/2009, nr. 936/99/2009, nr. 2.432/99/2009, nr. 2.206/99/2009 și nr. 925/99/2009, **Tribunalul Iași — Secția civilă și litigii de muncă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 286, art. 287 și art. 288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă.**

Prin încheierile din 12 august 2009, pronunțate în Dosarul nr. 1.881/87/2009, **Tribunalul Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 286, art. 287 și art. 288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă.**

Prin Încheierea din 22 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.124/104/2009, **Tribunalul Olt — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 286, art. 287 și art. 288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în cauze având ca obiect soluționarea unor acțiuni în pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține, în esență, că dispozițiile legale atacate sunt de un formalism excesiv, de natură să afecteze grav efectivitatea exercitării drepturilor recunoscute de lege atât pentru angajat, cât și pentru angajator și să restrângă nejustificat dreptul la apărare al angajatorului, care este pus într-o situație de dezechilibru față de angajatul care are calitatea de reclamant. Autorul excepției invocă faptul că intervalul de timp dintre data primirii citației și data termenului de judecată este prea scurt pentru ca un angajator să își exercite dreptul la apărare și să se achite de sarcina probei care îi revine. De asemenea, faptul că prevederile art. 164 din Codul de procedură civilă lasă la aprecierea instanței posibilitatea conexării cauzelor și nu obligă la luarea unei astfel de măsuri, ceea ce ar conduce la o economie de timp și de cheltuieli, precum și la o judecată unitară, este de natură să aducă atingere dreptului la apărare.

Astfel, dispozițiile legale atacate încalcă, în opinia autorului, și principiul efectivității juridice.

De asemenea, se mai susține că obligarea angajatorului de a suporta nelimitat întreaga sarcină a probei vine în contradicție cu normele constituționale ce configurează alcătuirea sistemului judiciar bazat pe egalitate de tratament, imparțialitate și echitate procesuală, determinându-l să realizeze o probațiune diabolică, mai mult decât împovărătoare, cu consecința suportării efectelor administrării unor probe speciale în interesul adversarilor procesuali, cum ar fi, cu titlu de exemplu — expertizele, care în

cazul unor coparticipanți procesuali ajung la costuri uriașe, suportate de angajator.

În ceea ce privește prevederile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii autorii excepției de neconstituționalitate susțin, în esență, că aceste dispoziții, care prevăd că orice dispoziție contrară acestui act normativ se abrogă, sunt contrare dispozițiilor art. 1 alin. (4) și (5), art. 73 alin. (3) lit. p) și art. 79 alin. (1) din Constituție, precum și prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, consideră că textul de lege criticat, prin formularea sa imprecisă, poate ridica dificultăți de interpretare și aplicare a legii. În acest sens, autorii fac referire la normele procedurale aplicabile în spețele lor, care au ca obiect conflicte de muncă, arătând că art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii nu este în măsură să clarifice care dintre acestea urmează să se aplice. Astfel, arată că prevederile art. 72 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă sunt diferite de cele ale art. 284 din Codul muncii, care reglementează aceeași materie, respectiv instanța competentă să soluționeze aceste conflicte. Cu toate că, din perspectiva principiilor de aplicare a legii în timp, în speță ar trebui să fie incidente reglementările mai noi, respectiv cele ale Codului muncii, caracterul special pe care îl are Legea nr. 168/1999 față de dreptul comun în materie, reglementat de Codul muncii, poate conduce la o concluzie contrară, potrivit căreia incidente ar fi dispozițiile legii speciale. Toate aceste argumente sprijină concluzia pe care autorul excepției o consideră esențială pentru motivarea sa, anume că prevederile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii încalcă principiul efectivității juridice, consacrat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Acest principiu presupune că legiuitorul are obligația de a asigura adoptarea unor dispoziții legale eficiente care să fie coerente (Cauza *Unedic contra Franței* — 2008), să evite paralelismul legislativ (Cauza *Katz contra României* — 2009), să aibă vocația de a respecta drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor și să aibă o aplicabilitate practică uniformă, pentru a se evita o jurisprudență neuniformă (Cauza *Santo Pinto contra Portugaliei* — 2008). În plus față de acestea, autorul excepției amintește că, prin dispozițiile art. 62 alin. (1) și art. 63 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, legiuitorul a impus cu caracter imperativ abrogarea expresă directă, excluzând, prin urmare, abrogarea implicită. Acest mod de abordare a fost determinat atât pentru a asigura coerența sistemului legislativ, cât și pentru a asigura eficacitatea principiului separației puterilor în stat, întrucât nu permite judecătorului să legifereze expres unde legiuitorul a tăcut, respectiv să constate abrogarea, deși legiuitorul nu a făcut-o. Nerespectarea prevederilor Legii nr. 24/2000 prin reglementarea unei norme care are un efect abrogator implicit, precum textul de lege criticat, are semnificația încălcării art. 1 alin. (5) din Constituție, care prevede obligativitatea respectării Constituției și a legilor, obligație căreia trebuie să i se supună inclusiv Parlamentul, întrucât textul constituțional nu face nicio distincție cu privire la destinatarii normei.

Instanțele de judecată și-au exprimat opinia în sensul că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că dispozițiile legale atacate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 286, art. 287, art. 288 și art. 298 alin. (2) teza finală din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 29 noiembrie 1999, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 164 din Codul de procedură civilă, dispoziții ce au următorul conținut:

— Art. 286 din Codul muncii: „(1) *Cererile referitoare la soluționarea conflictelor de muncă se judecă în regim de urgență.*”

(2) *Termenele de judecată nu pot fi mai mari de 15 zile.*

(3) *Procedura de citare a părților se consideră legal îndeplinită dacă se realizează cu cel puțin 24 de ore înainte de termenul de judecată.”;*

— Art. 287 din Codul muncii: „*Sarcina probei în conflictele de muncă revine angajatorului, acesta fiind obligat să depună dovezile în apărarea sa până la prima zi de înfățișare.”;*

— Art. 288 din Codul muncii: „*Administrarea probelor se face cu respectarea regimului de urgență, instanța fiind în drept să decadă din beneficiul probei admise partea care întârzie în mod nejustificat administrarea acesteia.”;*

— Art. 298 alin. (2) ultima liniuță: „(2) *Pe data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă: [...]*

— orice alte dispoziții contrare.”;

— Art. 74 din Legea nr. 168/1999: „(1) *Cererile referitoare la soluționarea conflictelor de drepturi se judecă în regim de urgență.*”

(2) *Termenele de judecată nu pot fi mai mari de 10 zile.*

(3) *Părțile sunt legal citate, dacă citația le-a fost înmănată cel puțin cu o zi înaintea judecării.”;*

— Art. 75 din Legea nr. 168/1999: „*În cazul în care sunt contestate măsuri unilaterale dispuse de unitate, aceasta are obligația ca, până la prima zi de înfățișare, să depună dovezile în baza cărora a luat măsura respectivă.”;*

— Art. 77 din Legea nr. 168/1999: „(1) *În cazul în care judecata continuă, administrarea probelor se va face cu respectarea regimului de urgență al judecării conflictelor de drepturi.*

(2) *Instanța poate să decadă din beneficiul probei admise partea care întârzie nejustificat administrarea acesteia.”;*

— Art. 164 din Codul de procedură civilă: „*Părțile vor putea cere întrunirea mai multor pricini ce se află înaintea aceleiași instanțe sau instanțe deosebite, de același grad, în care sunt aceleași părți sau chiar împreună cu alte părți și al căror obiect și cauză au între dânsele o strânsă legătură.*

Întrunirea poate fi făcută de judecător chiar dacă părțile nu au cerut-o.

Dosarul va fi trimis instanței mai întâi investită, afară numai dacă amândouă părțile cer trimiterea lui la una din celelalte instanțe.

Când una din pricini este de competența unei instanțe, și părțile nu o pot înlătura, întrunirea se va face la acea instanță.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale

ale art. 1 alin. (4) și (5) referitoare la principiul separației și echilibrului puterilor în stat și obligativitatea respectării Constituției și a legilor, art. 21 alin. (1), (2) și (3) privind accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 73 alin. (3) lit. p) privind reglementarea prin lege organică a regimului general privind raporturile de muncă, sindicatele, patronatele și protecția socială, art. 79 alin. (1) referitor la Consiliul Legislativ și art. 124 privind înfăptuirea justiției, precum și dispozițiilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil, prin raportare la art. 11 alin. (2) și art. 20 din Constituție referitoare la raporturile dintre tratatele internaționale în materia drepturilor omului și dreptul intern.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a pronunțat asupra dispozițiilor art. 286, art. 287 și art. 288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă prin Decizia nr. 1.015 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 6 august 2009, respingând excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor. Cu acel prilej, Curtea a constatat că dispozițiile art. 286, art. 287 și art. 288 din Codul muncii și ale art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999 sunt constituționale, întrucât acestea sunt norme care stabilesc o procedură specială, derogatorie, privind termenele de judecată și modalitatea administrării probelor în cazul judecării cererilor referitoare la conflictele de muncă. Modalitatea în care au fost reglementate aceste dispoziții este o opțiune a legiuitorului, care a avut în vedere instituirea unei proceduri simple și urgente, adaptată raporturilor de muncă și exercitării dreptului la muncă. Regulile de procedură prevăzute de aceste dispoziții se aplică în mod echitabil atât angajatorilor, cât și angajaților, fără a fi favorizată o categorie sau alta.

În ceea ce privește dispozițiile art. 164 din Codul de procedură civilă, Curtea a constatat că acestea nu contravin prevederilor constituționale invocate, ele reglementând norme de procedură a căror interpretare și aplicare revin instanțelor de judecată.

Cu privire la dispozițiile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra acestor dispoziții prin Decizia nr. 1.017 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 567 din 14 august 2009, respingând excepția de neconstituționalitate. Cu acel prilej, Curtea a constatat că întreaga motivare a acesteia se referea la modul de interpretare și aplicare în timp a două legi organice, și anume Codul muncii și Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă. Se arăta, în acest sens, că există o practică neunitară la nivelul instanțelor de judecată, în privința constatării abrogării implicite a prevederilor art. 72 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, având drept consecință pronunțarea unor hotărâri judecătorești diferite asupra aceleiași probleme de drept. De asemenea, se susținea nerespectarea normelor de tehnică legislativă cu prilejul adoptării Codului muncii.

Or, toate aspectele invocate, ce țin de modul de aplicare a legii și de stabilirea unei interpretări unitare a actelor normative, nu intră în competența instanței de contencios constituțional, așa cum este reglementată aceasta de Legea fundamentală și de Legea nr. 47/1992, ci a instanțelor de judecată, respectiv a Înaltei Curți de Casație și Justiție, așa cum prevăd dispozițiile art. 126 alin. (1) și (3) din Constituție, care statuează că: „(1) *Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege*”, [...], „(3) *Înalta Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea și*

aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, potrivit competenței sale.”

De asemenea, Curtea a reținut că atribuțiile sale privind analiza conformității unor texte de lege cu Constituția nu se pot extinde și asupra aspectelor ce țin de respectarea normelor de

tehnică legislativă, atâta timp cât aceste norme nu au relevanță în plan constituțional.

Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să modifice jurisprudența Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286, art. 287, art. 288 și art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în dosarele nr. 689/84/2009, nr. 691/84/2009 și nr. 690/84/2009 ale Tribunalului Sălaj — Secția civilă, în dosarele nr. 166/87/2009, nr. 137/87/2009 și nr. 1.881/87/2009 ale Tribunalului Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 891/40/2009 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă, în dosarele nr. 2.139/99/2009, nr. 936/99/2009, nr. 2.432/99/2009, nr. 2.206/99/2009 și nr. 925/99/2009 ale Tribunalului Iași — Secția civilă și litigii de muncă și în Dosarul nr. 1.124/104/2009 al Tribunalului Olt — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 219

din 9 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 97 alin. (3) și (11) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 97 alin. (3) și (11) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Mohamad Mohamad Ahmed Abdel Hadi în Dosarul nr. 4.752/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că textele de lege criticate sunt conforme prevederilor constituționale și convenționale invocate de autorul acesteia.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 4.752/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 97 alin. (3) și (11) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Mohamad Mohamad Ahmed Abdel Hadi într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de luare în custodie publică formulate de Oficiul Român pentru Imigrări.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că textele de lege criticate încalcă dreptul constituțional la apărare, întrucât nu reglementează o procedură clară pentru luarea în custodie publică și întrucât limitează durata procedurii. Precizează că se aduce „o gravă atingere independenței justiției, prin aceea că soluția prelungirii custodiei publice este impusă instanței chiar prin lege”. În opinia sa, este nesocotit și principiul egalității părților în proces, întrucât textul de lege criticat exceptează Ministerul Administrației și Internelor, în calitate de reclamant, de la plata taxei de timbru pentru acțiunea introdusă. Autorul excepției precizează că, în cadrul procesului prin care se solicită luarea în custodie publică a

străinilor, nu sunt respectate toate garanțiile procesuale prevăzute de lege în vederea asigurării dreptului la apărare. Mai arată că accesul la justiție este limitat, întrucât măsura se ia pe o perioadă de 2 ani, timp în care nu se analizează dacă mai subzistă motivele avute în vedere la luarea deciziei sau dacă starea de fapt s-a schimbat, spre deosebire de procesele penale, în care necesitatea menținerii măsurii arestării se verifică din 30 în 30 de zile. Arată că măsura este privativă de libertate, constituind și o restrângere a libertății de circulație.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Autoritățile menționate nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 97 alin. (3) și (11) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008, care au următorul cuprins:

— Art. 97 alin. (3) și (11): „(3) În cazul străinilor împotriva cărora s-a dispus măsura expulzării, instanța poate dispune ca străinul să fie luat în custodie publică până la efectuarea expulzării de către organele de poliție, în conformitate cu prevederile Codului de procedură penală, fără ca perioada de custodie publică să depășească 2 ani. (...)”

(11) În cazul prevăzut la alin. (3), dacă instanța care a pronunțat hotărârea penală nu a dispus luarea în custodie publică, Oficiul Român pentru Imigrări poate solicita Curții de Apel București luarea în custodie publică a străinului care urmează a fi expulzat. Instanța soluționează cererea în termen de 3 zile de la data primirii acesteia. Hotărârea instanței este definitivă și irevocabilă.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin următoarelor dispoziții din Constituție: art. 1 alin. (4) care instituie principiul separației și echilibrului puterilor în stat, art. 16 care consacră principiul egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, art. 21 privind dreptul la un proces echitabil, art. 23 alin. (1) care stabilește că libertatea individuală și siguranța persoanei sunt inviolabile, art. 24 care garantează dreptul la apărare, art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 124 alin. (3) potrivit căruia judecătorii sunt independenți și se supun numai legii. Invocă și dispozițiile art. 5 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale care garantează dreptul la libertate și siguranță. De asemenea, consideră că sunt încălcate și prevederile art. 33 — „Expulzarea ca pedeapsă sau măsură accesorie” din Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1.612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE,

73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE (publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 158/77 din 30 aprilie 2004).

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, potrivit art. 97 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, luarea în custodie publică este o măsură de restrângere temporară a libertății de mișcare pe teritoriul statului român, dispusă de magistrat împotriva a trei categorii de străini: cei care nu au putut fi îndepărtați sub escortă în termenul prevăzut de lege, cei care au fost declarați indezirabili sau cei cu privire la care instanța a dispus expulzarea. Autorul prezentei excepții de neconstituționalitate aparține ultimei categorii. Astfel cum se arată în art. 94 alin. (1) din ordonanța de urgență menționată, măsura expulzării se poate dispune, în condițiile prevăzute de Codul penal și de Codul de procedură penală, împotriva străinilor care au săvârșit infracțiuni pe teritoriul României. Scopul său îl constituie împiedicarea acestora de a se sustrage de la executarea măsurii expulzării, ca măsură de siguranță dispusă de instanțele române împotriva lor. Luarea în custodie publică este, așadar, într-o asemenea situație, consecința comportamentului culpabil al străinului care a încălcat legea penală și a săvârșit o infracțiune constatată și pedepsită printr-o hotărâre judecătorească definitivă, nesocotind astfel prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție, care instituie obligativitatea respectării legilor, fără a distinge între cetățenii români și străini ori apatrizii.

Măsura luării în custodie publică a străinilor împotriva cărora s-a luat măsura expulzării de pe teritoriul României se dispune de instanța competentă, care, în urma administrării probelor aflate la dosar, va pronunța o soluție care nu este automat impusă de lege, așa cum afirmă autorul excepției. Curtea constată că această măsură se dispune de către instanță fie în același moment în care decide și expulzarea, fie ulterior, la cererea Oficiului Român pentru Imigrări, pentru străinii față de care, deși a dispus expulzarea, nu s-a pronunțat și cu privire la luarea lor în custodie publică. Așadar, indiferent de situație, această măsură se ia în cadrul unui proces desfășurat în fața unei instanțe judecătorești care se bucură de independență și imparțialitate și în cursul căruia străinul își poate exercita neîngrădit dreptul la apărare, beneficiind de toate garanțiile specifice procesului echitabil.

În consecință, Curtea nu poate reține critica referitoare la încălcarea prevederilor art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 referitor la dreptul la apărare și art. 124 alin. (3) din Constituție, privind independența judecătorilor.

În ceea ce privește invocarea art. 5 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și a celor ale art. 23 alin. (1) din Constituție referitoare la libertatea individuală și siguranță, Curtea constată că nu poate reține critica prin raportare la aceste prevederi convenționale și constituționale, deoarece luarea în custodie publică este, așa cum s-a arătat mai sus, o măsură administrativă de restrângere temporară a libertății de circulație a străinului care urmează să fie expulzat de pe teritoriul României, iar nu o măsură privativă de libertate.

Măsura luării în custodie publică fiind luată, în cazul vizat de textul de lege criticat, până la momentul în care se pune în executare expulzarea dispusă de instanță, Curtea observă că nu se poate face analogie cu procedura verificării periodice a legalității luării și menținerii măsurii arestării preventive, astfel cum susține autorul excepției.

În acord cu jurisprudența sa anterioară, reprezentată de Decizia nr. 714 din 7 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 449 din 30 iunie 2009, Curtea constată că, în ceea ce privește critica referitoare la exceptarea Ministerului Administrației și Internelor, prin Oficiul Român pentru Imigrări, în calitate de reclamant, de la plata taxei de timbru pentru acțiunea introdusă, autorul excepției este, de fapt,

nemulțumit de lipsa din cuprinsul textelor de lege criticate a unor prevederi care să impună acestei autorități obligația plății unei astfel de taxe. Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, instanța de contencios constituțional nu poate să modifice sau să completeze textele de lege ce îi sunt supuse controlului, asemenea atribuții intrând în competența exclusivă a puterii legislative.

Totodată, Curtea reține că măsura administrativă a luării în custodie publică este în concordanță cu dispozițiile art. 53 din Constituție, în virtutea cărora exercițiul unor drepturi sau al unor

libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, printre altele, pentru apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice.

În ceea ce privește invocarea de către autorul excepției, în motivarea acesteia, a prevederilor art. 33 din Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului Uniunii Europene, referitoare la instituția expulzării, Curtea observă că aceasta nu constituie o problemă de constituționalitate, ci de aplicare a legii, a cărei soluționare revine judecătorului învestit cu soluționarea litigiului în cadrul căreia a fost ridicată excepția de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 97 alin. (3) și (11) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Mohamad Mohamad Ahmed Abdel Hadi în Dosarul nr. 4.752/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 285

din 18 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 97 alin. (5) și (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 97 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Zameer Hussian în Dosarul nr. 6.467/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 5.725D/2009.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în următoarele dosare: Dosarul nr. 5.726D/2009 având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Hussian Chand în Dosarul

nr. 6.468/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal; Dosarul nr. 7.264D/2009 având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 97 alin. (5) și (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, ridicată de Tahar Hizar Hayat în Dosarul nr. 7.711/2/2008 al aceleiași instanțe; dosarele nr. 7.623D/2009 și nr. 7.624D/2009 având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 97 alin. (5) din același act normativ, ridicată de Rana Jaipal Singh și Aslami Hamed în dosarele nr. 7.101/2/2009 și, respectiv, nr. 7.568/2/2009 ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Se prezintă doamna Elena Andrei, interpret autorizat de limba engleză, și doamna Alexandra Gotea, interpret autorizat de limba persană.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea dosarelor nr. 5.726D/2009,

nr. 7.264D/2009, nr. 7.623D/2009 și nr. 7.624D/2009 la Dosarul nr. 5.725D/2009, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, precizând că instanța de contencios constituțional are o bogată jurisprudență prin care a constatat caracterul constituțional al prevederilor art. 97 alin. (5) și (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 prin raportare la aceleași texte din Legea fundamentală și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale ca și cele invocate în prezenta cauză.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 21 iulie 2009, 4 decembrie 2008, 6 august 2009 și 11 august 2009, pronunțate în dosarele nr. 6.467/2/2009, nr. 6.468/2/2009, nr. 7.711/2/2008, nr. 7.101/2/2009 și, respectiv, nr. 7.568/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 97 alin. (5) și ale art. 97 alin. (5) și (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România.** Excepția a fost ridicată de Zameer Hussian, Hussian Chand, Tahar Hizar Hayat, Rana Jaipal Singh și Aslami Hamed în cauze având ca obiect prelungirea duratei măsurii luării în custodie publică, solicitată de Oficiul Român pentru Imigrări.

În motivarea excepțiilor de neconstituționalitate se susține că textele de lege criticate încalcă dreptul la apărare, întrucât nu reglementează o procedură clară de prelungire a perioadei de luare în custodie publică, iar în cadrul procesului nu sunt respectate toate garanțiile procesuale prevăzute de lege. Se arată că se aduce atingere independenței justiției, soluția prelungirii măsurii luării în custodie publică fiind impusă instanței prin lege. Este nesocotit și principiul egalității părților în proces, întrucât textul de lege criticat exceptează Ministerul Administrației și Internelor, în calitate de reclamant, de la plata taxei de timbru pentru acțiunea introdusă. Se susține că accesul la justiție este limitat, întrucât nu se analizează dacă mai subzistă motivele avute în vedere la luarea deciziei sau dacă starea de fapt s-a schimbat. Se arată că măsura este privativă de libertate, constituind și o restrângere a libertății de circulație. În plus, normele criticate ar trebui să prevadă ca luarea în custodie publică să înceteze de drept în situația în care străinul beneficiază de permisiune de ședere, acordată potrivit art. 88 și 89 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, în punctul său de vedere transmis în Dosarul nr. 7.264D/2009 și în Dosarul nr. 7.623D/2009, apreciază că prevederile art. 97 alin. (5) și (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 sunt în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale și convenționale invocate de autorii excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 97 alin. (5) și (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008, având următorul conținut:

— Art. 97 alin. (5) și (7): „(5) *Prelungirea duratei de luare în custodie publică a străinilor prevăzuți la alin. (2) care nu au putut fi îndepărtați de pe teritoriul României în termen de 30 de zile se dispune de către curtea de apel în a cărei rază de competență teritorială se află locul de cazare, la solicitarea motivată a Oficiului Român pentru Imigrări. Instanța trebuie să se pronunțe înainte de expirarea termenului luării în custodie publică dispuse anterior, iar hotărârea instanței este irevocabilă. (...)*

(7) *În situația în care, ulterior luării în custodie publică a unui străin, se constată existența unuia dintre cazurile prevăzute la art. 92 alin. (1) sau acesta formulează pentru prima dată o cerere pentru acordarea unei forme de protecție, măsura luării în custodie publică încetează de drept. La formularea unei a doua cereri, măsura luării în custodie publică încetează la data acordării accesului la o nouă procedură.”*

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin următoarelor dispoziții din Legea fundamentală: art. 1 alin. (4) care instituie principiul separației și echilibrului puterilor în stat, art. 16 care consacră principiul egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, art. 21 privind dreptul la un proces echitabil, art. 23 alin. (1) care stabilește că libertatea individuală și siguranța persoanei sunt inviolabile, art. 24 care garantează dreptul la apărare, art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 124 alin. (3) potrivit căruia judecătorii sunt independenți și se supun numai legii. De asemenea, se invocă și dispozițiile art. 5 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale care garantează dreptul la libertate și siguranță.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 97 alin. (5) și (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România au mai format obiect al controlului de constituționalitate, din perspectiva unor critici similare și prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale ca și cele indicate de autorii prezentei excepții. Prin mai multe decizii, dintre care pot fi menționate, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 384 din 19 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 293 din 5 mai 2009, Decizia nr. 714 din 7 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 449 din 30 iunie 2009, și Decizia nr. 1.334 din 22 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 822 din 30 noiembrie 2009, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, pentru motivele acolo reținute. Întrucât nu au fost învederate elemente de noutate care să fie de natură să conducă la modificarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată prin deciziile amintite și argumentele pe care aceasta s-a bazat își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 97 alin. (5) și (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Zameer Hussian, Hussian Chand, Tahar Hizar Hayat, Rana Jaipal Singh și Aslami Hamed în dosarele nr. 6.467/2/2009, nr. 6.468/2/2009, nr. 7.711/2/2008, nr. 7.101/2/2009 și, respectiv, nr. 7.568/2/2009 ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 291

din 18 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 1—5 și 26, art. III, art. IV, art. V, art. VIII și anexei nr. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2009 privind unele măsuri în domeniul funcției publice, precum și pentru întărirea capacității manageriale la nivelul serviciilor publice deconcentrate ale ministerelor și ale celorlalte organe ale administrației publice centrale din unitățile administrativ-teritoriale și ale altor servicii publice, precum și pentru reglementarea unor măsuri privind cabinetul demnitarului din administrația publică centrală și locală, cancelaria prefectului și cabinetul alesului local

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 37/2009 privind unele măsuri de îmbunătățire a activității administrației publice, excepție ridicată de Virgil Lungu în Dosarul nr. 659/36/2009 al Curții de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și fiscal, care formează obiectul Dosarului nr. 7.189D/2009 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 7.614D/2009, nr. 7.615D/2009, nr. 7.620D/2009, nr. 7.635D/2009, nr. 7.639D/2009, nr. 7.641D/2009, nr. 7.827D/2009, nr. 7.846D/2009, nr. 7.847D/2009, nr. 7.848D/2009, nr. 7.992D/2009, nr. 7.996D/2009, nr. 8.024D/2009 și nr. 8.069D/2009, având ca obiect excepții de

neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 37/2009 privind unele măsuri de îmbunătățire a activității administrației publice, în ansamblul său, precum și ale art. I, art. III alin. (1), art. III și art. IV din aceasta, în special.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Magistratul-asistent învederează Curții că autorii excepțiilor de neconstituționalitate ce formează obiectul dosarelor nr. 7.189D/2009 și nr. 7.635D/2009, domnii Virgil Lungu și Ilie Liviu Constantin, au solicitat judecarea cauzei în lipsă. Totodată, menționează că Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, parte în Dosarul nr. 7.641D/2009, a transmis note scrise prin care opinează că excepția de neconstituționalitate ar trebui respinsă ca devenită inadmisibilă.

Curtea, din oficiu, văzând identitatea parțială de obiect al cauzelor menționate, pune în discuție problema conexării lor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu propunerea de conexare a acestor cauze.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 7.614D/2009, nr. 7.615D/2009, nr. 7.620D/2009, nr. 7.635D/2009, nr. 7.639D/2009, nr. 7.641D/2009, nr. 7.827D/2009, nr. 7.846D/2009, nr. 7.847D/2009, nr. 7.848D/2009, nr. 7.992D/2009, nr. 7.996D/2009, nr. 8.024D/2009 și nr. 8.069D/2009 la Dosarul nr. 7.189D/2009, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției ca devenită inadmisibilă, precizând, în acest sens, că, prin Decizia nr. 1.257 din 7 octombrie 2009, Curtea Constituțională a constatat, în cadrul controlului prealabil, că Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 37/2009 privind unele măsuri de îmbunătățire a activității administrației publice este neconstituțională. În plus, prin Decizia nr. 1.629 din 3 decembrie 2009, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 37/2009 au fost preluate în integralitate în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2009, astfel că și reglementările din aceasta sunt, de asemenea, neconstituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 2 iulie 2009, 23 septembrie 2009, 21 septembrie 2009, 5 octombrie 2009, 30 septembrie 2009, 2 octombrie 2009, 29 septembrie 2009, 9 octombrie 2009, 22 octombrie 2009 și 30 octombrie 2009, pronunțate în dosarele nr. 659/36/2009, nr. 355/45/2009, nr. 409/45/2009, nr. 1.699/85/2009, nr. 432/42/2009, nr. 959/35/CA/2009, nr. 1.151/46/2009, nr. 649/36/2009, nr. 1.552/54/2009, nr. 1.642/54/2009, nr. 1.553/54/2009, nr. 4.804/62/2009, nr. 302/32/2009, nr. 645/36/2009 și nr. 647/36/2009, **Curtea de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluviială, contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Iași — Secția de contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Oradea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal și Curtea de Apel Bacău — Secția comercială și de contencios administrativ au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 37/2009 privind unele măsuri de îmbunătățire a activității administrației publice, în ansamblul său, precum și ale art. I, art. III alin. (1), art. III și art. IV din aceasta, în special.**

Excepțiile au fost ridicate de Virgil Lungu, Emil Alexandru Bănceanu, Ioan Zamfir, Aurel Badiu, Ilie Liviu Constantin, Ioan Popa, Ion Gabriel Popa, Laura Secui, Dumitru Barbu, Paul Adamescu, Anghel Docea, Vasile Ungureanu, Liliana Manole, Doru Țabrea și Nicolae Acceleanu în cauze având ca obiect acțiuni în anulare a unor acte administrative emise în baza prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 37/2009, prin care s-a dispus încetarea raporturilor de muncă ale autorilor excepției.

În **motivările excepției de neconstituționalitate** având un conținut similar, se susține, în esență, că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2009 a fost adoptată cu încălcarea prevederilor art. 115 alin. (4) din Constituție, întrucât nu este motivată din punct de vedere al urgenței și nu cuprinde justificarea situației excepționale care a determinat recurgerea la această modalitate de reglementare. Totodată, se arată că ordonanța de urgență criticată afectează dreptul la muncă în însăși substanța lui, drept care are un conținut complex, incluzând dreptul la salariu și la condiții rezonabile de viață. Se susține că sunt încălcate și prevederile constituționale și

convenționale care garantează dreptul de proprietate, arătând, în acest sens, că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului (Cauza *Buchen împotriva Cehiei*, 2002), noțiunea de „bun” înglobează orice interes ce are valoare economică, astfel că dreptul la salariu poate fi asimilat unui drept de proprietate. Se mai arată că se nesocotește principiul separației puterilor în stat, întrucât numai instanțele judecătorești pot să pronunțe încetarea raporturilor juridice constituite prin contractele încheiate prin voința liberă a părților, desființarea directă prin lege reprezentând un abuz legislativ, care încalcă și principiul libertății contractuale.

Curtea de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluviială, contencios administrativ și fiscal a considerat, în Dosarul său nr. 659/36/2009, că excepția de neconstituționalitate este admisibilă și a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea acesteia, fără să își exprime opinia cu privire la constituționalitatea acesteia. În celelalte dosare ale sale, respectiv nr. 649/36/2009, nr. 645/36/2009 și nr. 647/36/2009, a apreciat că textele de lege criticate sunt neconstituționale. Același opinie au exprimat-o și **Curtea de Apel Iași — Secția de contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal și Curtea de Apel Bacău — Secția comercială și de contencios administrativ.**

Curtea de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Oradea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal au opinat în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul precizează că ordonanța de urgență criticată a fost abrogată expres prin art. XIV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2009, ale cărei dispoziții — care au preluat în integralitate, cu unele modificări nesemnificative, dispozițiile inițiale în materia respectivă — au fost declarate neconstituționale prin Decizia Curții Constituționale nr. 1.629/2009. În aceste condiții, apreciază că excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 37/2009 a devenit inadmisibilă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor și concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierilor de sesizare, prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 37/2009 privind unele măsuri de

îmbunătățire a activității administrației publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 22 mai 2009, în ansamblul său, precum și cele ale art. I, art. III și art. IV din aceasta. Curtea observă că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2009 fost abrogată expres prin art. XIV alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2009 privind unele măsuri în domeniul funcției publice, precum și pentru întărirea capacității manageriale la nivelul serviciilor publice deconcentrate ale ministerelor și ale celorlalte organe ale administrației publice centrale din unitățile administrativ-teritoriale și ale altor servicii publice, precum și pentru reglementarea unor măsuri privind cabinetul demnitarului din administrația publică centrală și locală, cancelaria prefectului și cabinetul alesului local, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 668 din 6 octombrie 2009. Dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 37/2009 au fost preluate în integralitatea lor, cu modificări nesemnificative, în cuprinsul actului normativ abrogator, astfel că instanța de contencios constituțional urmează să se pronunțe asupra prevederilor art. I pct. 1—5 și 26, art. III, art. IV, art. V, art. VIII și anexei nr. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2009.

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2009 și textele criticate din cuprinsul acesteia contravin următoarelor dispoziții din Constituție: art. 1 alin. (5) care instituie obligația respectării Constituției, a supremației acesteia și a legilor, art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, art. 41 alin. (1) care garantează dreptul la muncă, art. 44 referitor la dreptul de proprietate privată, art. 61 alin. (1) care statuează cu privire la rolul Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării, art. 115 alin. (4) și art. 115 alin. (6) care prevăd condițiile și limitele în care Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență. De asemenea, sunt invocate și dispozițiile art. 6 pct. 1 din Pactul

internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale care recunosc și garantează dreptul la muncă și cele ale art. 1 paragraful 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind protecția proprietății. În plus, sunt invocate și prevederile art. 2, art. 7 și art. 21 pct. 2 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, care consacră, sub diverse forme, egalitatea oamenilor în fața legii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 1.629 din 3 decembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 28 din 14 ianuarie 2010, Curtea a analizat constituționalitatea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 37/2009 și a observat că dispozițiile acesteia au fost preluate în integralitate și cu modificări nesemnificative în cuprinsul unor dispoziții din actul normativ abrogator — Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2009. Ca atare, Curtea s-a pronunțat asupra dispozițiilor art. I pct. 1—5 și 26, art. III, art. IV, art. V, art. VIII și anexei nr. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2009 și a constatat, pentru argumentele acolo arătate, că acestea sunt neconstituționale.

Ulterior pronunțării acestei decizii, Curtea a soluționat excepția de neconstituționalitate a aceluiași prevederi legale cu care a fost sesizată și în cauza de față și, ținând cont de dispozițiile art. 147 alin. (1) și (4) din Constituție și de cele ale art. 29 alin. (3) și (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a respins-o ca devenită inadmisibilă, prin Decizia nr. 68 din 19 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 119 din 23 februarie 2010. Întrucât, până la momentul pronunțării prezentei decizii, nu au mai intervenit alte evenimente legislative, se impune menținerea aceleiași soluții.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1—5 și 26, art. III, art. IV, art. V, art. VIII și anexei nr. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2009 privind unele măsuri în domeniul funcției publice, precum și pentru întărirea capacității manageriale la nivelul serviciilor publice deconcentrate ale ministerelor și ale celorlalte organe ale administrației publice centrale din unitățile administrativ-teritoriale și ale altor servicii publice, precum și pentru reglementarea unor măsuri privind cabinetul demnitarului din administrația publică centrală și locală, cancelaria prefectului și cabinetul alesului local, excepție ridicată de Virgil Lungu, Emil Alexandru Bănceanu, Ioan Zamfir, Aurel Badiu, Ilie Liviu Constantin, Ioan Popa, Ion Gabriel Popa, Laura Secui, Dumitru Barbu, Paul Adamescu, Anghel Docea, Vasile Ungureanu, Liliana Manole, Doru Țabrea și Nicolae Acceleanu în dosarele nr. 659/36/2009, nr. 355/45/2009, nr. 409/45/2009, nr. 1.699/85/2009, nr. 432/42/2009, nr. 959/35/CA/2009, nr. 1.151/46/2009, nr. 649/36/2009, nr. 1.552/54/2009, nr. 1.642/54/2009, nr. 1.553/54/2009, nr. 4.804/62/2009, nr. 302/32/2009, nr. 645/36/2009 și nr. 647/36/2009 ale Curții de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și fiscal, Curții de Apel Iași — Secția de contencios administrativ și fiscal, Curții de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal, Curții de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal, Curții de Apel Oradea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal, Curții de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal, Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal, Curții de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal și Curții de Apel Bacău — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 355

din 25 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, ale art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, ale art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar și ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, ale art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, ale art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar și ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009, excepție ridicată de Sindicatul Învățământului Preuniversitar Olt în dosarele nr. 2.020/104/2009, nr. 2.224/104/2009, nr. 2.038/104/2009, nr. 2.132/104/2009, nr. 2.046/104/2009, nr. 2.039/104/2009, nr. 2.047/104/2009, nr. 2.051/104/2009, nr. 2.077/104/2009, nr. 2.133/104/2009, nr. 2.064/104/2009, nr. 2.134/104/2009, nr. 2.085/104/2009 și nr. 2.135/104/2009 ale Tribunalului Olt — Secția civilă, cauze care fac obiectul dosarelor nr. 6.206D/2009 — nr. 6.219D/2009 ale Curții Constituționale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul parțial identic al excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 6.206D/2009 — nr. 6.219D/2009, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea dispune, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, conexarea dosarelor nr. 6.207D/2009 — nr. 6.219D/2009 la Dosarul nr. 6.206D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 18 iunie 2009, pronunțate în dosarele nr. 2.020/104/2009, nr. 2.224/104/2009, nr. 2.038/104/2009, nr. 2.132/104/2009, nr. 2.046/104/2009, nr. 2.039/104/2009, nr. 2.047/104/2009, nr. 2.051/104/2009, nr. 2.077/104/2009, nr. 2.133/104/2009, nr. 2.064/104/2009, nr. 2.134/104/2009, nr. 2.085/104/2009 și nr. 2.135/104/2009, **Tribunalul Olt — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, ale art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, ale art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar și ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009.**

Excepția a fost ridicată de Sindicatul Învățământului Preuniversitar Olt, în numele membrilor de sindicat, cu prilejul soluționării unor cauze având ca obiect drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5), art. 20 alin. (1), art. 41 alin. (2) și (5), art. 61 alin. (1), art. 102 alin. (1), art. 111 alin. (1), art. 115 alin. (4) și (6) și art. 141. În

acest sens, arată că actele normative supuse controlului de constituționalitate au fost adoptate împotriva voinței Parlamentului, care este unica autoritate legiuitoare a țării. Astfel, din ansamblul acestor dispoziții de lege rezultă stăruința Guvernului de a refuza aplicarea unei legi adoptate de Parlament, ceea ce reprezintă o încălcare a rolului și funcțiilor Guvernului și o imixtiune a executivului în activitatea legislativului, având semnificația nerespectării principiului separației puterilor în stat.

Tribunalul Olt — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât Curtea a constatat prin decizii anterioare neconstituționalitatea dispozițiilor de lege criticate. Astfel, potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, aceste dispoziții legale nu mai pot face obiectul unei excepții de neconstituționalitate, operând o cauză de inadmisibilitate, în temeiul alin. (6) al art. 29 din aceeași lege.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie următoarele dispoziții legale:

— art. 1 pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 759 din 11 noiembrie 2008;

— art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 60 din 30 ianuarie 2009;

— art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 211 din 1 aprilie 2009;

— art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din

sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 286 din 30 aprilie 2009.

Autorul excepției consideră că aceste texte de lege sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5), art. 20 alin. (1), art. 41 alin. (2) și (5), art. 61 alin. (1), art. 102 alin. (1), art. 111 alin. (1), art. 115 alin. (4) și (6) și ale art. 141.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 842 din 2 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 464 din 6 iulie 2009, și Decizia nr. 989 din 30 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 531 din 31 iulie 2009, a admis excepția de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 1 pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 și ale art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009.

Așa fiind, Curtea constată că, în acord cu dispozițiile art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate a textelor de lege mai sus amintite este inadmisibilă.

Cât privește dispozițiile art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 și ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009, Curtea constată că acestea completau, respectiv modificau dispoziții ale Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 1 februarie 2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008, cu modificările și completările ulterioare.

Ordonanța Guvernului nr. 15/2008 a fost însă abrogată prin dispozițiile art. 48 alin. (1) pct. 16 din partea III cap. VI din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 noiembrie 2009. Actul normativ abrogator se referă, printre altele, și la salarizarea personalului didactic, dar, având în vedere că susținerile autorului excepției privesc modificarea prin intermediul unor ordonanțe de urgență a unor domenii ce au fost inițial prevăzute prin lege, Curtea apreciază că obiectul criticii nu se mai conservă.

Pentru aceste motive, având în vedere aceleași dispoziții ale art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, invocate și mai sus, precum și data la care Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 și ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 a devenit inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, ale art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, ale art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar și ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009, excepție ridicată de Sindicatul Învățămintului Preuniversitar Olt în dosarele nr. 2.020/104/2009, nr. 2.224/104/2009, nr. 2.038/104/2009, nr. 2.132/104/2009, nr. 2.046/104/2009, nr. 2.039/104/2009, nr. 2.047/104/2009, nr. 2.051/104/2009, nr. 2.077/104/2009, nr. 2.133/104/2009, nr. 2.064/104/2009, nr. 2.134/104/2009, nr. 2.085/104/2009 și nr. 2.135/104/2009 ale Tribunalului Olt — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 martie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

